

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/70/2021
Identifikačné číslo spisu: 4418010207
Dátum vydania rozhodnutia: 13.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4418010207.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci obvineného F. F. pre pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného F. F. podaného prostredníctvom obhajcu JUDr. Martina Kanása proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 07. decembra 2018 sp. zn. 2To/93/2018, na neverejnom zasadnutí konanom 13. júna 2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného F. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky z 13. septembra 2018 sp. zn. 4T/37/2018 bol obvinený F. F. uznaný za vinného zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) a § 38 ods. 5 Tr. zák. v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v bode 1/ dňa 04. januára 2018 v čase okolo 11.30 hod. vo výrobnej hale v sídle firmy A. Q. spol. s r.o. so sídlom Z.É. I., na Ul. X. č. XX, IČO: XX XXX XXX, kovovou pásovinou vypáčil zámok na plechovej pracovnej skrini, ktorú následne otvoril, odkiaľ z tam položenej peňaženky odcudzil finančnú hotovosť vo výške 110,- € a 2 kusy Tesco poukážok v hodnote 8,- €, následne s vecami ušiel a tieto odhodil na železničnom násype pri moste na Ul. X. v meste Z. I., počas toho ako ho poškodený naháňal, čím poškodenému T. A. nar. XX. Z. XXXX trvale bytom Z. I., Ul. P. č. X spôsobil škodu na majetku vo výške 118,- €

v bode 2/ v rozmedzí od mesiaca október do dňa 16. decembra 2017 v presne nezistenom čase zo skrine v obývacej izbe v rodinnom dome na adrese K., J. J. č. XX, nezisteným spôsobom odcudzil finančnú hotovosť 100,- € a 4 ks prsteňov z bieleho zlata, 1 ks prsteň zo žltého zlata, 1 ks retiazku zo žltého zlata, 1 ks privesok v tvare „I” zo žltého zlata, 2 ks náušník zo žltého kovu v tvare kruhu, všetky nezistenej hmotnosti, ktoré boli uložené v červenej krabičke v tvare srdca, čím poškodenej D. Q., nar. XX. Z. XXXX bytom J. J. č. XX K., spôsobil celkovú škodu vo výške 830,- €

v bode 3/ dňa 15. decembra 2017 v čase okolo 15.15 hod. na adrese K., J. J. č. XX s použitím pravého kľúča, ktorý mal poškodený Š. B. nar. XX. F. XXXX trvale bytom K., J. J. č. XX skrytý na parapete okna medzi kvetináčmi, bez vedomia a súhlasu poškodeného odomkol zadný vchod a vošiel do rodinného domu poškodeného na adrese K., J. J. č. XX, odkiaľ zo šperkovnice v obývacej miestnosti na prízemí odcudzil poškodenému 1 ks zlatý prsteň s kamienkom, 1 ks náramok z bieleho zlata, 1 ks náramok so Swarovski kamienkami a 4 ks zberateľských mincí, následne veci vložil do igelitky, ktorú odložil cca 20 metrov od domu poškodeného do trávy a odišiel na neznáme miesto, pričom na základe SMS správy od poškodeného sa na miesto vrátil dňa 16. decembra 2017 vo večerných hodinách a igelitku s odcudzenými vecami prehodil cez plot rodinného domu poškodeného, ktorý si ju tam so všetkými odcudzenými vecami našiel dňa 17. decembra 2017, čím spôsobil poškodenému Š. B. nar. XX. F. XXXX trvale bytom K., J. J. č. XX, škodu vo výške 240,- €,

teda skutkami uvedenými pod bodmi 1/ až 3/ spôsobil poškodeným odcudzením finančnej hotovosti a vecí celkovú škodu vo výške 1.188,- €

príčom skutkov uvedených pod bodmi 1/ až 3/ sa obžalovaný F. F. dopustil napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3T/46/2017 z 20. apríla 2017, právoplatným dňa 5. mája 2017 odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. a rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 3T/29/2003 zo 16. apríla 2003, právoplatným dňa 29. mája 2003, odsúdený pre zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1 ods. 2 písm. b) Tr. zák. č. 140/1961 Zb., za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov.

Za to mu bol podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. mu bola uložená povinnosť uhradiť poškodenej D. Q. škodu vo výške 580,- €.

Na podklade odvolania obvineného, Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom zo 07. decembra 2018 sp. zn. 2To/93/2018 podľa § 321 ods. 1 písm. d). písm. f), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a náhrade škody.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. a § 212 ods. 4 Tr. zák. s prihliadnutím na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák., postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 5 a § 41 ods. 1 Tr. zák. mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. mu bola uložená povinnosť uhradiť poškodenej D. Q. škodu vo výške 540,- €.

Obvinený F. F. prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Martina Kanása podal dovolanie v zákonnej lehote z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Po stručnom zopakovaní priebehu doterajšieho konania namietal nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu. Podľa jeho názoru sa dopustil prečinu krádeže v zmysle § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zák. Pripomenul odôvodnenia okresného a odvolacieho súdu a citoval § 212, § 138 a § 125 Tr. zák. Zdôraznil, že nie každé prisvojenie si cudzej veci jej zmocnením sa napĺňa znaky skutkovej podstaty

trestného činu krádeže podľa § 212 Tr. zák., nakoľko podľa neho k prisvojeniu si cudzej veci jej zmocnením sa musia pristúpiť minimálne ďalšie skutkové okolnosti, uvedené v ustanovení § 212 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., aby bolo možné prisvojenie si cudzej veci jej zmocnením sa veci kvalifikovať ako trestný čin krádeže. Odseky 1 a 2 tak upravujú len ďalšie skutkové okolnosti, za splnenia ktorých prisvojenie si cudzej veci jej zmocnením sa má formálne kvalifikovať ako trestný čin, teda v prípade ustanovení ods. 1 a ods. 2 nemôže ísť o vzťah špeciality, ale ide len o vyjadrenie alternatív, za splnenia ktorých je možné prisvojenie si cudzej veci jej zmocnením sa po formálnej stránke kvalifikovať ako delikt, sankciovatelný podľa Trestného zákona. Samotné prisvojenie si cudzej veci jej zmocnením sa bez naplnenia ďalších skutkových okolností, uvedených v ods. 1 a 2 nemôže byť v zmysle § 6 Tr. zák. posúdené po formálnej stránke ako trestný čin. Podmienky uvedené v ods. 2 môžu byť podľa neho splnené kumulatívne, keď napríklad páchatel si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, čin spácha vlámaním - písm. a), bezprostredne po čine sa pokúsi uchovať vec násilím písm. b) a čin spácha hoci bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý - písm. f). Preto nevidí žiaden logický a ani právny argumentu z hľadiska aj ústavne konformného výkladu účelu ustanovení § 212 ods. 1, 2 Tr. zák. vymedziť podmienky, za ktorých prisvojenie si cudzej veci jej zmocnením sa je po formálnej stránke nevyhnutné posudzovať ako trestný čin aj pri kumulatívnom splnení podmienky uvedenej v § 212 ods. 1 Tr. zák. (spôsobenie malej škody) vo vzťahu k podmienkam vymedzeným v ustanovení § 212 ods. 2 Tr. zák. Tomuto výkladu v celom rozsahu zodpovedá aj znenie ustanovení § 212 ods. 3, ods. 4 a ods. 5 Tr. zák., ktoré svojou formuláciou stavajú bez akýchkoľvek pochybností na rovnocennú úroveň ustanovenia odsekov 1 a 2. Vzhľadom na uvedené sa nestotožnil s právnym názorom oboch rozsudkov, ktorých výkladu podľa neho zjavne bráni aj samotné znenie kvalifikovaných skutkov podstat, uvedených v ustanoveniach ods. 3, ods. 4 a ods. 5, ktoré nepochybne a celkom jednoznačne prikazujú to, že podľa týchto ustanovení sa posudzujú aj konania páchatel'a, naplňajúce pojmové znaky ustanovenia § 212 ods. 2 Tr. zák. Podľa neho by mal byť skutok kvalifikovaný podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zák., ktorý pod seba subsumuje všetky pojmové znaky predmetného činu obžalovaných.

Pripomenul stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 112/2016, pričom je toho názoru, že v tomto stanovisku absentuje, ako sa vypridať so zákonnou úpravou kvalifikovaných skutkových podstat v ods. 3, ods. 4 a ods. 5, pričom zákonná úprava prikazuje tieto kvalifikované podstaty aplikovať alternatívne na ods. 1 alebo ods. 2. Poukázal na čl. 49 ods. 3 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“). Páchatel'ovi, ktorý si prisvojil cudziu vec, čin spáchal vlámaním a spôsobil malú škodu, by podľa osobitnej časti Trestného zákona hrozil trest odňatia slobody na tri roky až desať rokov a páchatel'ovi, ktorý si prisvojil cudziu vec, čin spáchal vlámaním a spôsobil väčšiu škodu naplnil všetky pojmové znaky trestného činu podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák., by podľa osobitnej časti Trestného zákona napriek spôsobeniu vyššej škody hrozil trest podstatne nižší trest, a to trest odňatia slobody na šesť mesiacov až tri roky. To považuje za rozpor s čl. 49 ods. 3 charty.

Preto navrhol, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech a rozsudky okresného a krajského súdu zrušil.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolanie obvineného doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Nové Zámky vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedla, že sa s ním nestotožňuje. Pripomenula stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu R 116/2012. Podľa nej sa vzhľadom na uvedené stanovisko nemožno stotožniť s argumentáciou dovolateľa spojenú s čl. 49 ods. 3 charty v súvislosti s prípadným spôsobením väčšej škody krádežou, keďže tak spáchanie skutku závažnejším spôsobom konania (napríklad vlámaním), ako aj spôsobenie väčšej škody sú dva rovnocenné kvalifikačné znaky skutkovej podstaty trestného činu, s naplnením ktorých však zákonodarec v § 212 Trestného zákona spája rozdielnu právnu kvalifikáciu skutku, a teda aj rôznu trestnú sadzbu, pričom kvalifikačný znak „závažnejším spôsobom konania“ zjavne považoval za závažnejší, keďže s ním vo vtedy platnom a účinnom znení zákona spájal prísnejšiu trestnú sadzbu trestu odňatia slobody. Ani prípadné spôsobenie väčšej škody by pritom nemalo v prípade spáchania skutku vlámaním žiaden vplyv na právnu kvalifikáciu takéhoto skutku podľa § 212

ods. 4 písm. b) Tr. zák. účinného do 31. júla 2019. Vzhľadom na uvedené je toho názoru, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nebol naplnený.

Preto navrhla, aby najvyšší súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci odmietol.

Nakoľko sa k vyjadreniu prokuratúry žiaden z účastníkov konania nevyjadril, predložil prvostupňový sú spis súdu najvyššiemu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného F. F. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojim charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak, z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. *expresis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu je vo vzťahu k výkladu dovolacieho dôvodu uvedeného v citovanom ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potrebné uviesť nasledovné:

Nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) zodpovedá pochybeniu súdu pri aplikácii práva na skutok, ktorý bol zistený a v potrebnom rozsahu objasnený, a to takej intenzity, že zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (a *contrario* § 371 ods. 5 Tr. por.). Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo, že išlo o iný trestný čin, než ten, ktorý bol uvedený v právnej vete napadnutého rozhodnutia, teda ak skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod nesprávnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúma skutočné zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového

stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Preskúmaním obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Obvinený vo svojom dovolaní namietal, že jeho konanie má byť právne kvalifikované v zmysle § 212 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zák.

Najvyšší súd musí predovšetkým pripomenúť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. predpokladá výlučne chyby právne, teda chyby, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejší alebo miernejší trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať napríklad rozhodovania o treste či ochrannom opatrení. Predmetný dôvod dovolania, ale vylučuje námietky skutkové [§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., veta za bodkočiarkou], čo znamená, že nie je prípustné namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. slúži výlučne k náprave hmotnoprávných chýb.

Z toho vyplýva, že (ani) na podklade tohto dovolacieho dôvodu nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., keďže to sú otázky upravené normami procesného práva, a nie hmotným právom. Z uvedeného je zrejmé, že predmetom dovolacieho dôvodu vzneseného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. môže byť len nesprávne právne posúdenie skutku uvedeného v skutkovej vete rozhodnutia ustálené súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré už nie je možné akokoľvek doplniť a meniť.

Podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 212 ods. 3 písm. b) Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2 hoci bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený.

Podľa § 212 ods. 4 písm. b) Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2 závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 138 písm. e) Tr. zák. závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu vlámaním.

S právnou kvalifikáciou skutku sa v dostatočnej miere vysporiadal okresný súd v odôvodnení rozsudku na stranách 7 a 8: „Na základe takto vykonaného dokazovania mal súd jednoznačne preukázané, že obžalovaný F. F. sa spôsobom popísaným vo výroku tohto rozsudku dopustil v bodoch 1-3 pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 odsek 1 odsek 3 písmena b), odsek 4 písmena b), Trestného zákona s poukazom na § 138 písmena e) Trestného zákona, s poukazom na § 38 odsek 5 Trestného zákona, pričom v bode 3/ aj v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona nakoľko svojím protiprávnym konaním odňal z dispozície vecí patriace iným osobám a spôsobil im malú škodu. Keďže v prechádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch bol už za prečin krádeže podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III. sp. zn. 3T 46/2017 zo dňa 20.4.2017 právoplatným 5.5.2017 odsúdený naplnil tak aj kvalifikovanú skutkovú podstatu aj podľa § 212 odsek 3 písmeno b) Trestného zákona, a keďže svojho konania sa dopustil aj vlámaním (vypáčil skrinku v bode jedna a v bode tri použil pravý kľúč na vniknutie do domu) naplnil aj kvalifikovanú skutkovú podstatu krádeže podľa § 212 odsek 4 písmeno b) Trestného zákona.

Tým, že obžalovaný svojím konaním bez prívolenia poškodeného vstúpil do obydľia poškodeného, naplnil aj skutkovú podstatu prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona.“

Na ďalšie námietky obvineného správne reagoval v odôvodnení svojho rozsudku na stranách 7 a 8, keď uviedol: „Čo sa týka právnej kvalifikácie konania obžalovaného, ktorý žiadal, aby jeho konanie bolo právne kvalifikované v zmysle § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., tu je potrebné poukázať na skutočnosť, že každá krádež vlámaním, kde je škoda na odcudzených veciach v sume do 266,- eur, je kvalifikovateľná podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. a každý prípad so spôsobenou škodou na odcudzených veciach nad 266,- eur pri krádeži vlámaním je nutné kvalifikovať ako § 212 ods. 4 písm. b) Tr. zák. Z uvedeného dôvodu sa nadriadený súd plne stotožnil s právnou kvalifikáciou konania obžalovaného, tak ako je uvedená súdom I. stupňa v napadnutom rozsudku, kde súd I. stupňa konštatoval, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky v bodoch I. až III. pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno e) Tr. zák. a § 38 ods. 5 Tr. zák. a v bode III. v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. Na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného bolo potrebné prihliadať, ako na opakované spáchanie zločinu v zmysle § 38 ods. 5 Tr. zák., pričom nemal vplyv na to, že odsúdený si trest uloženým pre predchádzajúci zločin už vykonal.“

Podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu R 116/2012: I. Ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona treba vykladať tak, že prikazuje prednostnú kvalifikáciu určitej okolnosti ako zákonného znaku trestného činu. Ak je konkrétna okolnosť okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby, vytvára kvalifikovanú skutkovú podstatu so základnou skutkovou podstatou, ktorá túto okolnosť neobsahuje, napriek tomu, že je aj zákonným znakom uvedeným v inej základnej skutkovej podstate trestného činu, ak kvalifikovaná skutková podstata pokrýva väčší počet zákonných znakov trestného činu. To platí aj vtedy, ak jedno ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona obsahuje dve (alebo viac) samostatných základných skutkových podstát trestného činu. II. Ak si páchatel' prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha čin vlámaním, naplní zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona, pri použití § 138 písm. e) Tr. zák. Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality ku kvalifikácii skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel' krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 ods. 1 Tr. zák.). III. Ak je jednočinný súbeh dvoch alebo viacerých trestných činov podľa znakov ich základných skutkových podstát možný, avšak tá istá okolnosť podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby duplicitne, bude táto okolnosť v rámci súbežnej kvalifikácie činu použitá ako okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby len pri aplikácii toho ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona, ktorého kvalifikovanej skutkovej podstate zodpovedá vyššia trestná sadzba oproti inej konkurujúcej sadzbe, resp. ustanoveniu. Keďže ide o ten istý čin (skutok) a tú istú skutkovú okolnosť, výška trestnej sadzby bude určujúcim kritériom vzťahu špeciality, ktorý determinuje výber právnej kvalifikácie trestného činu.

Najvyšší súd po preskúmaní zistil, že v skutkovej vete výrokovvej časti dovolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa je nepochybne a celkom jednoznačne vyjadrené, že obvinený v bodoch 1/ až 3/ si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak malú škodu, takýto čin spáchal, hoci bol za taký čin v predchádzajúcich 24 mesiacoch odsúdený, pričom v bode 1 a 3 spáchal čin závažnejším spôsobom konania - vlámaním a súčasne v bode 3 aj neoprávnene vnikol do obydľia iného. Uvedené vymedzenie samotného konania, a to vrátane špecifikovania jeho následku a príčinnej súvislosti medzi nimi, patrí spolu s ustálením konkrétnej formy zavinenia do okruhu skutkových (a nie právnych) zistení a záverov, ktoré sú z prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu vylúčené. Ich revízia v danom konaní preto neprichádza do úvahy.

Dovolací súd konštatuje, že napádaná právna kvalifikácia trestného činu uvedená v rozsudku krajského súdu plne zodpovedá skutkovej vete a je v súlade s rozhodovacou praxou najvyššieho súdu (R 112/2016).

Najvyšší súd po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nezistil v dovolaním napadnutých

rozhodnutiach konajúcich súdov také pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.